

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Šárkou Henzlovou jako samosoudkyní v právní věci

žalobce: **R [redacted] K [redacted]**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Ptáčkem
se sídlem Májová 23, 350 02 Cheb 2

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o 1 663 000 Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 665 275 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 8. 2017 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba o zaplacení 997 725 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 31. 7. 2017 do zaplacení a úrokem z prodlení z částky 665 275 Kč ve výši 8,05 % ročně od 31. 7. 2017 do 31. 7. 2017 se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 32 416 Kč k rukám jeho právního zástupce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhá zaplacení celkem částky 1 663 000 Kč s úrokem z prodlení od 31. 7. 2017 do zaplacení. Svou žalobu odůvodnil tím, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání, které skončilo dne 19. 11. 2015 vydáním zprošťujícího rozsudku. Řízení bylo vedeno u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. [REDAKCE]. V předmětném řízení došlo k průtahům, neboť celkové řízení trvalo více než 11,5 roku. Žalobce byl v rámci trestního stíhání vzat do vazby, a to od 4. 3. 2005 do 20. 12. 2005, tedy celkem 286 dnů. Žalobci v souvislosti s probíhajícím trestním stíháním vznikla nemajetková újma jednak za dlouhotrvající řízení, jednak za vydání nezákonného rozhodnutí a za pobyt ve vazbě. Za vzniklou nemajetkovou újmu v podobě dlouhotrvajícího řízení žádá, aby mu byla přiznána částka 18 000 Kč za každý rok trestního řízení, tedy celkem ve výši 216 000 Kč. Dále, aby mu byla za každý den strávený ve vazbě přiznána částka 1 500 Kč, tedy celkem 429 000 Kč a za psychickou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí a tudíž vedení nezákonného trestního stíhání 1 000 000 Kč.
2. Žalovaná se žalobou nesouhlasila, nesouhlasila ani s jedním z výše uvedených nároků. Trestní řízení, které trvalo více než 11 let, označila za přiměřené vzhledem k tomu, že v řízení bylo obviněno devět osob, probíhaly výslechy svědků dožádanými soudy v cizině apod., to vše zapříčinilo dlouhotrvající řízení, které jinak žalovaná shledala přiměřeným (na rozdíl u dalšího spoluobviněného, kterému v rámci předběžného projednání nároku vyplatila celkem částku 212 000 Kč (viz poznámka soudu: Řízení bylo vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] a nyní je již po vydání rozsudku odvolacího soudu pravomocné. V době, kdy probíhalo řízení, dokazování, byl čten trestní spis a proběhlo první jednání ve věci, byla již tato druhá věc pravomocně skončena). Dobu strávenou ve vazbě nemohla žalovaná dle vlastního tvrzení odškodnit, neboť nebylo možno ověřit, zda skutečně žalobce strávil ve vazbě 286 dnů. Dále pak k psychické újmě za vydání nezákonného rozhodnutí namítla, že ta musí být prokázána.
3. Žalobce podal u žalované žádost o předběžné projednání nároku, která byla žalované doručena 31. 1. 2017.
4. Soud má prokázán tento průběh trestního řízení vedeného u *Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. [REDAKCE]*
 - Proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení sdělením obvinění usnesením ze dne **4. 3. 2005**.
 - Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, kterou řešil státní zástupce jejím odmítnutím.
 - Žalobce byl zadržen dne 4. 3. 2005, o tomto úkonu byl proveden zápis, respektive protokol.
 - Proti žalobci byl vznesen podnět k návrhu na vzetí do vazby a usnesením ze dne 7. 3. 2005 byl žalobce vzat do vazby. Žalobce žádal o propuštění z vazby na svobodu.
 - V rámci trestního řízení došlo také k domovní prohlídce, a to právě toho dne 4. 3. 2005, kdy byl žalobce zadržen a bylo mu sděleno obvinění.
 - Ve věci byl účasten tlumočník.
 - Dne 12. 7. 2005 byl vypracován a předložen znalecký posudek.
 - Žalobci byl ustanoven obhájce.
 - Dalším znaleckým posudkem z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, orgány činné v trestním řízení žádaly o právní pomoc do SRN.
 - Ve věci byli vyslyšáni svědci.
 - Dne 24. 2. 2006 byla podána obžaloba proti žalobci a dalším spoluobviněným.
 - Dne 5. 6. 2006 se konalo neveřejné zasedání u soudu.

- V rámci řízení, které se konalo u soudu, se řešila věcná příslušnost, která byla rozhodnuta Vrchním soudem v Praze, a to v roce 2009, když rozhodnutí o věcné příslušnosti ze dne 14. 5. 2009 rozhodoval soud.
- Následně se konala hlavní líčení u Okresního soudu v Chebu, a to od prosince 2010 do listopadu 2015, kdy byl vynesena rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby.
- Rozhodnutí bylo potvrzeno Krajským soudem v Plzni dne **17. 10. 2016**.

Celkem řízení u soudu trvalo od 4. 3. 2005 do 17. 10. 2016, to je deset let a sedm měsíců.

5. Soud má prokázáno, z účastnického výsledku žalobce a z listin založených v trestním spise, že žalobce vykonal vazbu od 4. 3. 2005 do 20. 12. 2005, to je **286** dnů.
6. Z *účastnického výsledku žalobce* má soud prokázáno, že v době zahájení trestního stíhání byl v České republice již pět let, naučil se česky, podnikal zde, měl dvě společnosti, jedna vyráběla reklamní prospekty, tisk, razítka a druhá společnost se zabývala ručním mytí aut. Žalobce se zabýval trestním stíháním každý den od té doby, co byl zadržen, po dobu, kdy byl ve vazbě, až do jeho skončení. Co cítil velmi úkorně, bylo to, jakým způsobem došlo k jeho zatčení, kdy v nočních hodinách razantním způsobem vlítli do bytu lidí v kuklách, položili ho na podlahu, nasadili pouta na ruce. Pak byl v tmavé místnosti tři dny a až poté ho vzali do vazby, kde byl ve Vazební věznici v [REDAKCE]. Tam strávil jedenáct měsíců na samotce, byl označen za šéfa celého zločinného spolčení, byl pod policejním dozorem, který byl přítomen i při návštěvách s rodinou. Cítil se jako člověk, který do té doby neměl nic nezákonného na svědomí, ocítl se v takových podmínkách, o kterých vlastně neměl tušení, že něco takového existuje. Toto intenzivně prožíval po dobu jedenácti měsíců, kdy byl ve vazbě, nakonec byl propuštěn na svobodu po zaplacení kauce. Po dobu přinejmenším co strávil ve vazbě, nemohl dále podnikat, rozvíjet své podnikání, což vlastně nemohl ani v rámci trestního řízení, které nadále probíhalo, byly mu zablokovány účty. Celé trestní stíhání se dotklo jeho rodiny i podnikatelských vztahů a vztahů mezi známými a přáteli. Nikdo ani právníci nevěděli dopředu, jak celé řízení dopadne, proto nemohl s manželkou ani plánovat, co se týče podnikání a především co se týče založení rodiny dalších potomků. V důsledku celého trestního stíhání dlouhotrvajícího pak rodina zůstala pouze u jednoho dítěte, neboť nechtěl zatížit rodinu tím, že by např. byl skutečně uvězněn. Jeho osobně se netýkaly reakce sousedů v domě, avšak v důsledku těchto reakcí se jeho manželka odstěhovala z této adresy. Avšak on sám po propuštění z vazby, pokud jednal s úřady, ty vždy se dotkly tématu a té skutečnosti, že byl ve vazbě, vždycky toto nějakým způsobem při jednání zaznělo. I účetní, která byla ve firmě, odmítla další spolupráci, bála se, jaký dojem by mohla vyvolat v očích veřejnosti a i osob blízkých. Do vazební věznice za ním chodila návštěva každých čtrnáct dní, psal žádosti o návštěvnické. Měl kolem sebe lidi, kteří ho podporovali. Po propuštění z vazby zanikla jedna jeho společnost, a to v důsledku toho, že zaměstnanci museli odejít, bez vedení nefungovala společnost a žalobce byl právě tou hlavní osobou, která vše řídila. V druhé společnosti díky manželce žalobce vše probíhalo, firma pokračovala dál až do doby než vyšel z vazby.
7. Z výsledku *svědkyně O. K. [REDAKCE]* manželky žalobce, má soud prokázáno, že v den, kdy došlo k zatčení manžela, 4. 3. bude si pamatovat a bude mít v paměti neustále, kdy do bytu vstoupili muži v kuklách s puškami, manžela spoutali, ležel obličejem na podlahu a jí také, pro ni to bylo hrozné, měla velký strach, byla ve stresu, nemohla dlouho spát, dcera nebyla našťastí doma. Tu noc, co odvedli manžela, nemohla celou noc spát, až do rána přemýšlela, co bude dál a jestli ho uvidí. Pak asi za rok manžela pustili po zaplacení velké kauce. V souvislosti s trestním stíháním žalobce se rozhodli nemít další děti, počkat až do skončení trestního stíhání, které však skončilo až po více než deseti letech, a to již pro ni bylo pozdě mít další dítě. Celé trestní stíhání prožívali jak ona, tak celá rodina se žalobcem. Pak se po reakcích sousedů, kteří se na ni špatně dívali, rozhodla z bytu odstěhovat. Do věznice za žalobcem chodila pravidelně, žalobce nevypadal dobře, zhubl. Poté, co ho propustili z vazby,

byl zlomený, měl v sobě takovou bolest, že nic se mu nechtělo dělat, nechtěl ani vědět, co bude zítra, jaký byl manžel předtím, než byl vzat do vazby a poté, se nedá ani porovnat. To, že se odstěhovala z bytu, kde s manželem bydleli, bylo na prosbu majitele, který přímo požádal, aby se odstěhovali z důvodu reakcí lidí v domě na způsob zatčení žalobce a že sousedé v domě mají strach, protože se tam pohybovali muži s puškami. Tak to byl důvod, proč se také rozhodla odstěhovat z toho bytu.

8. Soud při rozhodování o nároku žalobce na zaplacení přiměřeného zadostiučinění za dlouhotrvající trestní stíhání postupoval dle ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“) a dospěl k závěru, že v daném posuzovaném trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě průtahů v řízení, když i s ohledem na složitost věci, doba, po kterou trvalo trestní řízení, byla neadekvátní k této složitosti.
9. Soud nespatriřl a nezaznamenal žádnou déletrvající nečinnost ze strany orgánů činných v trestním řízení, avšak doba, po kterou trvalo trestní řízení, ve kterém byla řešena otázka věcné či místní příslušnosti soudu, trvala od roku 2006 do roku 2009, kdy bylo o věcné příslušnosti rozhodnuto. Toto je doba, kterou soud posuzuje za zcela nepřiměřenou pro rozhodnutí o věcné příslušnosti soudu pro rozhodování ve věci. Trestní stíhání bylo složité v tom, že bylo více obviněných, v řízení bylo třeba vyslechnout velké množství svědků a to i dožadáním do ciziny, řízení se konalo za přítomnosti tlumočnicků a ve věci byly vypracovávány znalecké posudky. Toto vše přispělo k tomu, že se řízení stalo složitým a déletrvajícím. Ve věci několikrát rozhodoval odvolací soud a to především ve věcech procesní povahy.
10. Soud za řízení, které trvalo deset let a sedm měsíců stanovil základní částku pro odškodnění 153 333 Kč, což je 16 000 Kč za jeden rok řízení, přičemž za prvé dva roky pouze v poloviční částce.
11. Soud dále dospěl k závěru, že je třeba tuto základní částku zvýšit o 50 % vzhledem k povaze řízení, když toto řízení trestní je považováno judikaturou vyšších soudů za řízení, které má pro účastníky vyšší význam.
12. Vzhledem k tomu, že řízení bylo složitější, jak už bylo výše řečeno, soud tuto částku snižuje o 11,5 %.
13. Celkové zvýšení 38,5 % pak představuje částku 59 142 Kč, celková výše zadostiučinění za předmětné trestní řízení činí **212 475 Kč**, což je částka, kterou žalovaná v rámci jiného trestního řízení (dalšímu ze spoluobviněných S [redacted] B [redacted]) vyplatila (zdejší soud sp. zn. [redacted]). Zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu žalobce ve formě peněžitého plnění a v celkové výše uvedené výši za deset let a sedm měsíců posuzovaného řízení je přiměřené a spravedlivé, a mělo by jeho nemajetkovou újmu kompenzovat. Náhrada nemajetkové újmy nemá sloužit ani k sankcionování státu, ani k obohacení poškozeného, ale ke kompenzaci stavu nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován. Jedním z požadavků, které jsou na kompenzační prostředek nápravy kladen, je ten, aby výše zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu byla spravedlivá. Za spravedlivou je přitom třeba považovat takovou náhradu, která umožní poškozenému napravit důsledky nesprávného úředního postupu, a procesní subjekt se tak přestane považovat za poškozeného (srov. Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21.12.2010, sp.zn. 30Cdo 3269/2009)
14. Dalším nárokem žalobce, a to za vykonanou vazbu soud posuzoval dle ustanovení § 9 zákona, podle kterého se nevyžaduje, aby rozhodnutí o vzetí do vazby (prodloužení vazby) bylo pro nezákonnost zrušeno. Podstatné je, zda poškozený na základě vazebního rozhodnutí skutečně vazbu vykonal a zda mu v příčinné souvislosti s tím vznikla škoda, přičemž rozhodující okolností je způsob skončení (výsledek) trestního řízení.

15. V daném případě došlo ke zproštění obžaloby žalobce, tedy trestní řízení proti němu skončilo zprošťujícím rozsudkem.
16. Při stanovení výše zadostiučinění za takto vykonanou vazbu soud postupoval podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, který ohledně kritéria celkové délky omezení osobní svobody vychází z toho, že časové okolnosti v daném případě vazby jsou objektivně vyjádřeny kritériem pro posouzení celkové výše odškodnění. Pro účely odůvodnění výše poskytnutého odškodnění, je zjevně vhodné (podobně jako ve většině evropských států) vycházet ze sazby stanovené za jeden den výkonu vazby. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva neskýtá žádné pevné vodítko ani referenční rámec co do výše peněžního odškodnění. Nejvyšší soud ČR proto vycházel z úrovně odškodnění jednotlivých evropských států, jako i ze životní úrovně v České republice a dospívá k závěru, že adekvátním odškodněním, je částka v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby. Soud má při hodnocení následku neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do osobní svobody a práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod., navíc je třeba přihlídnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a s okolím a tím související porušení práva na rodinný život, případně je třeba zabývat se též uvalením vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti, v tomto ohledu může být případně relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby a za jakých okolností byla šířena.
17. Soud vycházel z tohoto rozhodnutí, když má prokázáno, že žalobce vykonal vazbu v rozsahu 286 dnů, tuto vazbu vykonal na samotce, kde byl oddělen od ostatních vězňů z důvodu, že byl označen jako organizátor celé akce. V době vazby měl povolené návštěvy za přítomnosti dozoru a ve věznici ho navštěvovala jeho manželka. Vzhledem k tomu, že nemohl zcela rozhodovat o dalším chodu svých společností, jedna z jeho společností přestala fungovat a následně byla její činnost ukončena, druhou společnost po dobu pobytu žalobce ve vazbě řídila a vedla jeho manželka. Žalobce pobyt ve vazbě i to, jak došlo k jeho zadržení, vnímá velmi úkorně, po celou dobu vazby i následně vedeného trestního řízení toto měl vždy v paměti a po celou dobu pobytu ve vazbě se věnoval přemítání o tomto trestním řízení.
18. S ohledem na tyto skutečnosti má soud za to, že žalobci náleží přiměřené zadostiučinění ve výši 1 000 Kč za každý den výkonu vazby. Soud neshledal, že by odškodnění nemajetkové újmy mělo být přiznáno na spodní či naopak nejvyšší hranici stanovené orientačně Nejvyšším soudem ČR v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 6084/2010, kdy je zřejmé, že vazbou došlo k zásahu do rodinného života žalobce i jeho osobního života, nemohl podnikat, vézt své podnikání, tedy pracovat, i když měl kontakt se svou manželkou, která jej navštěvovala, proto z těchto všech důvodů se jeví přiměřenou částkou pro odškodnění žalobce za výkon vazby 1 000 Kč za jeden den, což je za 286 dnů **286 000 Kč**, které soud žalobci z tohoto titulu přiznal.
19. Nárok žalobce představující odškodnění za nezákonné rozhodnutí soud posoudil podle § 5 písm. a) a § 7 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb.
20. Z titulu zadostiučinění za vydání nezákonného rozhodnutí, žalobce požaduje částku 1 000 000 Kč, která by měla kompenzovat jeho újmu, která mu byla v souvislosti s nezákonným rozhodnutím, to je s usnesením o zahájení trestního stíhání, způsobena.
21. Pro to, aby byla dána odpovědnost státu za škodu a nemajetkovou újmu podle výše uvedeného zákona je třeba, aby byly splněny současně tři předpoklady, a to je:

- existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu,
- vznik škody nebo nemajetkové újmy,
- příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody nebo nemajetkové újmy.

Existence těchto podmínek musí být bezpodmínečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném, to je žalobci.

22. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsuzujícím rozsudkem (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001).
23. V daném případě byl žalobce zproštěn obžaloby, čímž je dán odpovědnostní titul a žalovaná je zásadně odpovědná za vzniklou škodu či nemajetkovou újmu podle ustanovení § 7 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 31 zákona.
24. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše jedná-li se o obvinění liché, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestním činem (k tomu srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008 sp. zn. II. ÚS 590/08).
25. Soud po provedeném dokazování má za to, že výše uvedeným trestním stíháním bylo zasaženo do práva žalobce na soukromý život, což bylo prokázáno zejména účastnickou a svědeckou výpovědí. V souvislosti s vykonanou vazbou a tedy i trestním stíháním žalobce ukončil podnikání v jedné ze svých společností, neboť ji nemohl dále po dobu, kdy byl ve vazbě, vézt, a to tedy také zasáhlo do jeho profesního života.
26. Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo a kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Forma a výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, to je její přiznání, je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).
27. V daném případě soud dospěl k závěru, že předmětné řízení zasáhlo do osobnostní i profesní sféry žalobce a že je třeba přiznat zadostiučinění ve formě peněžité náhrady, když pouhé konstatování porušení práva by nebylo náležitou satisfakcí.
28. V daném případě soud našel pro srovnání jiný případ náhrady nemajetkové újmy, který se v téměř všech znacích shoduje s případem žalobce, neboť se jedná o stejné trestní stíhání a jednoho z dalších spoluobviněných. V případě spoluobviněného S. B. soud dospěl k závěru, že adekvátní částkou pro odškodnění za nezákonně vedené trestní stíhání je pro poškozeného částka 166 800 Kč, když soud ve věci zohledňoval také to, že se poškozený nemohl účastnit porodu svého potomka z důvodu, že byl ve vazbě a řízení trestní trvalo dlouhou dobu. Další dítě se svou družkou měl až po dlouhé době, tedy i toto zasáhlo do

rozhodování a mělo vliv na rozhodování o dalším dítěti poškozeného, což jsou v daném případě totožné argumenty, jako měl žalobce.

29. Soud proto uzavírá, že žalobce odškodnil stejnou částkou, neboť by nebylo spravedlivé, aby mu byla poskytnuta částka jiná, když se jedná o totožné řízení a téměř totožnou újmu, která oběma poškozeným vznikla a dospěl k závěru, že částka **166 800 Kč**, kterou potvrdil také Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 30. 5. 2018 č.j. [REDAKCE] je právě tou přiměřenou výší zadostiučinění za vzniklou újmu žalobce způsobenou mu trestním řízením.
30. Ze všech výše uvedených důvodů soud přiznal žalobci zadostiučinění v celkové výši 665 275 Kč, a to spolu s úrokem z prodlení běžícím od uplynutí šesti měsíců ode dne, kdy došlo k doručení návrhu na předběžné projednání nároku dle ustanovení § 14 zákona ve spojení s ustanovením § 1970 o. z., který stanoví výši úroku z prodlení.
31. Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval dle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení za všechny tři nároky, u každého nároku se samostatnou sazbou 3 100 Kč podle § 9 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za převzetí, sepsání žaloby, jednání u Obvodního soudu pro Prahu 2 dne 12. 2. 2018, tedy třikrát 3 100 Kč za jeden úkon + 300 Kč režijní paušál podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále cestovné za promeškaný čas při cestě z Chebu do Prahy a zpět (12 ½ hodin), celkem částka 1 200 Kč a cestovné osobním vozem Fiat [REDAKCE] SPZ: [REDAKCE] při průměrné spotřebě 6,7 litrů na 100 kilometrů, dne 23. 10. 2018, celkem 400 kilometrů, průměrná cena pohonných hmot 30,5 Kč za jeden litr, 4 Kč za jeden kilometr amortizace, celkem náhrada 2 416 Kč představující cestovné. Celkem náklady řízení 32 416 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li žalovaná dobrovolně plnit, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze nařídit jeho soudní výkon nebo exekuci.

Praha 1. listopadu 2018

JUDr. Šárka Henzlová v.r.
předsedkyně senátu